

Johannes, probleemide magnet

Maria Krajuškina
10.a

Ükskord siia ilma toodi,
Pisipoiss Johannes loodi.
Möödus aasta, möödus kaks,
Johannesest sai suur laps.
Aga elu pole kerge,
Kõik ei ole väga selge.
Poisil olid rasked ajad,
Probleem tal lahendust ju vajas.
Läks Johannes uude kooli,
Seal tast keegi üldse ei hooli.
Õnnetus tal koolis vanas,
Seal üks tüdruk raskelt halas,
Et Johannes räigem koba,
Ei saa pidada ta loba.
Süüdistas ta naisi väikseid,
Et nad hooga tapvat lapsi.
Kuulujutud usinasti,
Jõudsin varsti Tallinnasse.
Kohe teada sai klass,
„Ole eraldi, sa kass“
„Me ei vaja oma gruppi,
Sellist ajudeta suppi“.
Ei Johannes anna alla,
Liisa vihik kohe valla.
Õpib poiss ju rootsi keelt,
Ei ta muuda oma meelt.
„Hakkan sõbraks, olen tark,
Siis ei ole enam mark“
Tindikirjutused seal,
Vesi kohe vihiku peal.
„Ema, miks sa pole hoolas?
Nüüd mu süda lendab Poola“.
Vihik oli lihtsalt must,
Kust informatsiooni leida, KUST?
Teadis Johannes kohe,
Liisa annab lõuga kohe.
Nii siis juhtus järgnev päev,
Poiss ei olnud väga mäel.
Kogu Liisa suurim töö,
Läinud nagu päike ööl.
Kuna Liisa väga tähtis,
Siis ta teisi aina vahtis:
„Vihkame Johannest koos,
Pidu saab siis täies hoos“

Heidik saigi mehest noorest,
See õlgadele raske koorem.
Jäigi tema klassist välja,
Eelarvamused kukkusid selga.
„Pole enam võimalust,“
Lausis poiss, kel meel on must.

Tal oli palju probleeme koolis, millest osad olid põhjustatud tema enda valikutest, osad ema volest käitumisest, osad lihstalt klassikaaslaste iseloomust. Hakkasid levima kuulujutud: Johannes sai kooli tutvuste kaudu, Johannes sõimab tüdrukuid lastetapjateks. Ja seda kõike saatis vaid kurb juhus, ebaõnn. Sellest piisas. Johannes kaotas usu endasse. Ühest probleemist, hakkas lähtuma teine. Isiklikud probleemid Johannes põhjustas ise. Koolivalik, valed otsused, allaandmine. Samas ühiskond mõjutas ka tugevasti teda ennast ja ka koolipilti tervikuna: eelarvamused, kuulujutud, ebaõnn, kurb juhus. Õpiraskused oli sellises situatsioonis kõige pisem probleem.

Suur probleem just oli pere,
Poiss sai tihti vastu kere.
Algul oli hästi kõik,
See oli vaid üks elu lõik.
Emal juhtus õnnetus,
Närvid läbi, aru kus?
Kohe lahkus pereisa,
Sellest sai üks puhas kisa.
Ema käitus nagu loom,
Kisas, viskas, lendas tool.
Tülid ainult peres olid,
„Millal sina lapsu kolid?“
Läinud olidki kõik siis,
See ta ema haua poole viis.
Kolisid ka vennad-õed,
„Mis Johannes sina põed?“
Jäi siis poisu emmega,
Nagu oleks meelega.
Johannes sai nüüd uue mure,
Üks ta mure teisest suurem.
Raha polnud kuskilt võtta,
Ei ta lähe see-eest sõtta.
Puhast sõda kodus tal,
Ema lõugab, lendab pall.
Kõik see väikse poisi kaelas,
Vaata ema, ära kaeba.
Ole ettevaatlik ka,
Muidu saad sa kärada.
Teismelisest range poiss,
Emotsioone tonne mass.
Väljendada neid ei saa,
Muidu saaks ta panniga.
Kogu ema, kogu töö,
Kodu, söök, kõik tema vööl.

Ka kodus, seal, kus peaks üks teismeline noormees leidma ennast ja suutma väljendada oma emotsioone,

järgnesid talle mured. Kuidas suudab üks noor poiss hakkama saada nende probleemidega? Selle suure hulga probleemidega, mis valmistab talle ta skisofreenikust ema. Sellele küsimusele pidi vastuse leidma Johannes, aga ta andis alla... Juba teist korda. Andis alla. Kõik probleemid siin on tihedalt seotud Johannese endaga, ta oli nende kõikide keskmes ja sai neid suuresti mõjutada. Aga ei. Nad arenesid, kuni terve pere andis alla.

Nüüd probleeme lausa kaks
Kaks on vähe, kolm on laks.
Ei saa välistada sõpru,
Kes elus asendavad põtru.
Johannesel ei vedand siin,
Kõik ta sõbrad, lausa piin.
Lasnamäel tal väike gäng,
See vaid oli lihstalt mäng.
Vale seltskond, paha mees,
Ja sa oledki ju pees.
On ju selliseid kui Zaiid,
Kõht ta rusikale siid.
Joob end täis, ja on siis vaba,
Kuni leiab tüli saba.
Kohe tuleb kallale,
Surub oma tallale.
Ära teda kurjaks tee,
Muidu joob sust ära vee.
Miks Johannes sina siis,
Nende gängis, käes on viin.
See ju tuttav sulle ka,
Etanool ei ole hää.
Sõbrad valis tema ise,
Ära enam sa siis kisa.
Nii ta leppis sellega,
Et ei ole lahe ta.
Sõpru pole, halb on meel,
Ta ei ole õigel teel.

Ei, tõesti, kahest probleemide valdkonnast ei piisa. Ei. Juurde tuli ka kolmas. Meid igapäevaselt mõjutavad sõbrad. Johannes, mingil määral küllatki halva elukoha, mingil määral enda süü tõttu, sattus väga väga valesse seltskonda. Joomine, narkootikumid. Ka klassist mitte leides sõoru, leppis ta heidikustaatusega. Aga miks üritada, kui niigi kõik on valesti? Kui niigi ei tule midagi välja? Annan alla. JA ei hakka isegi üritama sõpru leida. Miks ka mitte? Kui mitte leida probleemile lahendus, siis kige lihtsam on sellega lihtsalt leppida. Ah, need isiklikud probleemid.

MA EI TAHA! X52324732481731093804

Kätte saabus nullpunkt,
Lahendusi väike hulk.
Arvas poiss, et elu lõpp,
Oleks kõige parem võtt.
Kuid ta siiski mõtles ümber,
Talle tuli supermõte.
Muudan käitumist ma nüüd,
Muutub suureks minu püüd.

Lahendan probleemid ise,
Aitab mind ehk veidi isa.
Tegelikult selleks ajaks,
Leidus sõpru vahel majas.
Kairi, Saša, õnn on hea,
Elukoht ja selge pea.
Isa kodus, ravil ema,
Poiss ju hindab kõike seda.
Usu endasse ta sai,
Oli lausa pikalt pai.
Unustas narkotsi, viina.
Sügava ja raske piina.

Ja oli kuhjunud suur probleemide hunnik. Ja nüüd seisis ta ees küsimus: kas lõpetada hetkega kõik, kõik mis oli hea, ja kõik, mis teda vaevas või hakata võitlema, võitlema eluga selle eest, et ta maailm muutuks paremaks. Ja ta otsustas teise kasuks. Teadlikult hakkas ta ennast muutma, muutma oma elustiili, ennast, enda tundeid, seltskonda, suhtumist maailma. Ta teadlikult pürgis selle poole, et olla keegi teine, keegi parem. Selle kõrval aitasid tal enesekindlust leida ta sõbrad: Saša ja Kairi. Koos nad mõtlesid välja plaani. Plaani, kuidas lahendada tema elus juba pikemat aega eksisteerinud probleemid. Ja muutes ennast, muutus ka kogu teda ümbritsev maailm. Ema läks ravile, isa tuli koju ja tema ellu tuli stabiilsus, see seisund, kui ta teab, mida ta tahab ja ta teeb seda.

Kuid küsimus nüüd seisneb selles,
Kus probleem on, milles, kelles?
Mis teda enim mõjutas?
Ja kes seda rohkem põhjustas?
Kõik probleemid on ju peres,
Mis on inimese kere.
Kõik me saame kodust kaasa,
Sinna tagasi me naasta.
Usk, moraal ja kasvatus,
Kõik see peitub kodus.
Kui kodu on meil siuke paik,
Millest mõttele jääb mõru maik,
Siis tunne on ju halb ja kole,
Sest midagi tähtsat südames pole.
See tunne, et seal keegi on,
Ootab, hüüab, meeles on.
Aga kui ju puudub see,
Probleemid, närvid, paha meel.
Sealt saab see alguse,
Su mõte, saada valguse.

Jah. Tõesti, nagu paljud kõikide aja filosoofid on öelnud, kõik saab alguse kodust ja perest. KaA see lugu ei ole selles mõttes erinev. Kodused mured mõjutasid poissi nii palju, et ta enam ei saanud aru, kes ta on, kus ta on, ja mida ta tegema peab. See ebakindlus, see depressioon, mis ta kodust sai, hakkas suurt rolli mängima ka ta koolielus ja sõpradega.